

ת"פ 39787/11/13 - ר ס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 39787-11-13 מדינת ישראל נ' ס(עציר)

07.04.2014

בפני כב' השופטת יהודית אמסטרדם

המבקש: ר ס (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד שאדי כבהא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד איתי נעמן

החלטה

פתח דבר .א.

1. בפני בקשה מטעמה של ההגנה על פי סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א-1971 להורות על הסרת חיסיון שהוטל על חומרי חקירה המוזכרים בתעודת חיסיון שהוצאה בתיק דנן כפי שיפורט להלן:

א. תוכן המידע המופיע בדו"ח הידיעה מס' 13-0424-456 לרבות זהות מוסר המידע;

ב. מסמך שסומן בתעודת החיסיון "א".

ג. מסמך שסומן מ(1) לרבות תוצריו ופעולת החקירה המתועדת בו.

2. כתב האישום מייחס למבקש ביצוע עבירה של החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל כולל של 453.95 גרם נטו שהוסלק בתוך גרב בחומת בית שברח' *** ביפו.

נימוקי העתירה

3. עד תביעה מס' 1 רב סמל אושרי סויסה מסר בחקירתו הנגדית כי בתאריך 10.11.13 הוא הגיע עם אנשי צוותו לערוך חיפוש ברח' ** בפרדס ד אצל א ד. לדברי העד בעת שערך סריקה בחצר הבחין בגדר בלוקים חלולים, ובראותו אבן שלא היתה חלולה "**הדבר הזה משך לי את העין**" (עמ' 13 לפרוט' שורה 30), ומאחר והאבן היתה מונחת על גרב בתוך החלל וזה בלט החוצה, האבן "**לא נכנסה פנימה עד הסוף**" (עמ' 19 לפרוט' שורה 19) "**זה מה שהחשיד אותי בסיטואציה הזאת**" (עמ' 18 לפרוט' שורה 23).

4. ב"כ המבקש אינו מאמין לגרסתו של עד התביעה, והוא סבור כי רב סמל אושר סויסה פנה במישרין למקום בו נמצא הסם, והסם לא נתפש בחיפוש אקראי אלא היתה ידיעה מפורטת באשר למקום המצאו של הסם.

אשר על כן, הוא סבור, כי אם יורה בית המשפט על גילוי הראיה החסויה תוכל ההגנה להוכיח כי איש המשטרה לא העיד אמת, ויתרה מזאת, תוכל לבסס טענתה, כי מאן דהוא "שתל" את הסם על מנת להפליל את הנאשם, ולאחר מכן אותו אדם מסר מידע מודיעיני למשטרה על המקום המדויק בו הוחבא הסם כביכול על ידי הנאשם.

לתימוכין בטענתו, רואה ב"כ המבקש את העובדה שנמצאה טביעת כף יד על גבי אחת מאריזות הסם שאינה טביעת כף ידו של המבקש, וכן הוא רואה חשיבות בנוכחותו של קצין המודיעין ישראל סבג במקום, שכן נוכחות כזו מתקיימת לטענתו רק בנסיבות חריגות (יוער, כי לא הובאה עדיין ראייה כי קצין המודיעין ישראל סבג אכן נכח במקום בזמן ביצוע החיפוש - י.א.).

עוד טוען ב"כ המבקש, כי המידע לא היה ממקור מהימן, והא ראייה כי המידע הוא מתאריך 6.10.13, והחיפוש בוצע בתאריך 10.11.13 ועל כן הוא מבקש לדעת את זהות מוסר המידע.

5. לאחר שמיעת טענות ההגנה ותגובתו הגלויה של ב"כ המשיבה נמשך הדיון בדלתיים סגורות בהעדרו של ב"כ המבקש, ובנוכחות ב"כ המשיבה ופקד מור יוסף - ראש מחלק איסוף במרחב יפתח.

במהלך הדיון בדלתיים סגורות בבית המשפט הוצגו בפני בית המשפט דו"ח ידיעה מס' 13-0424-456, וכן המסמכים החסויים שסומנו "א" ו"מ(1)".

6. לאחר שעיינתי במסמכים בקפידה, וקיבלתי הסברים והבהרות לשאלות שהצגתי. הדברים נרשמו בפרוט' חסוי אשר הועבר לכספת בית המשפט.

דין

7. הכלל הוא כי נאשם העומד לדין זכאי לקבל את מלוא חומר החקירה בעניינו, וזאת על מנת שיוכל לנהל את הגנתו באופן יעיל ולממש את זכותו להליך הוגן.

על אף האמור לעיל, נקבע בסעיף 45 לפקודת הראיות:

45" חיסיון לטובת הציבור

אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שלא לגלותה".

8. מלשון הסעיף הנ"ל כמו גם מההלכה הפסוקה, על בית המשפט לערוך איזון בין שני אינטרסים חשובים ולעיתים מנוגדים:

מחד גיסא, האינטרס העומד ביסוד ההליך הפלילי של גילוי האמת, ולפיו יש לחשוף את כל חומר החקירה בפני הנאשם כדי שיוכל להוכיח את חפותו.

בהקשר זה כבר נקבע כי **"אין חקר לתבונת סניגור מוכשר, ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא בפניו"** ע"פ 35/50 **יעקב מלכה נ' היועמ"ש**, פד"י 429 (דברי כב' השופט אולשן).

מאידך גיסא, עומד האינטרס המוגן המפורט בסעיף 45 לפקודת הראיות, ועניינו **"טובת הציבור"** שלא ייפגע ענין ציבורי חשוב.

9. חשיבות חומר החקירה להגנת הנאשם נקבעת על ידי הנאשם ועל ידי בא כוחו, ולא על ידי התביעה או המשטרה (ב"ש 838/84 **מנחם לבני ואח' נ' מ"י**, פד"י לח(3) 729, 738).

10. בספרו "על הראיות" - חלק שלישי עמ' 1027 (מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009) ציין כב' השופט קדמי מהו המבחן לגילוי ראיה:

"מקום שהראיה חיונית להגנה - יסוג החיסיון על פי תוצאת "האיזון" בין השניים: התרומה מכאן והנזק לבטחון מכאן".

11. בע"פ 459/95 **אבו רמדאן ואח' נ' מ"י** פד"י נ(3) 775 (עמ' 791 מול א-ב) קבע כב' השופט בר:

"בעבר כבר הבענו דעתנו, שאם מסקנת בית המשפט היא כי הראיה חסויה הינה חיונית להגנתו של הנאשם, במובן זה שבלעדי גילוייה נמנע מהסניגוריה דרך הגנה סבירה שיכולה להיות פתוחה בפניה, אזי מן הדין שבית המשפט יורה על גילוי הראיה, אפילו אם יש בכך כדי לפגוע באינטרס ציבורי בעל חשיבות".

וכן ראו: ע"פ 889/96 **מוחמד מאזריב נ' מ"י** פד"י נא(1) 433 שם נקבע:

"ראיה עשויה לעורר ספק באשמת נאשם, אם באופן ישיר ע"י ביסוס טענת הגנה, ואם בעקיפין על ידי כירסום משקלן של ראיות התביעה, היא חיונית להגנת הנאשם. חיוניות הראיה נקבעת על סמך בדיקה פרטנית של המקרה הנדון לרבות כתב האישום, חומר הראיות הכולל, וחזית המריבה בין התביעה לנאשם".

ומן הכלל אל הפרט.

12. עיינתי בידיעה מס' 13-0424-456 מתאריך 6.10.13, ומדובר בידיעה יחידה מהתאריך הנ"ל, וידיעה זו איננה כוללת מיקום מדויק של מקום החבאת הסם נשוא כתב האישום.

למדתי גם מפיו של פקד מור יוסף כי לא התקבלה כל ידיעה נוספת מתאריך אחר לגבי המיקום המדויק של הסם נשוא כתב האישום.

בהיות ידיעה זו ללא מיקום מדויק - לא הוצא צו חיפוש מיידי, והצו הוצא מאוחר יותר. הידיעה כוללת את זהות מוסר המידע, וברור שגילוי פרטיה - יסכנו את חייו של מוסר המידע.

באשר למסמך המסומן א' - לא מדובר בעדות ראיה, והידיעה מכילה את שם המבוע, ועל כן גילוי פרטי מסמך זה עלול לסכן את חייו.

באשר למסמך המסומן מ(1) - הוא אינו מתייחס לנאשם שבפני.

13. לאחר שעיינתי בחומר החסוי ונכח חזית המריבה בין המאשימה לנאשם הגעתי למסקנה כי בגילוי זהות המקור המודיעיני וחשיפת החומר החסוי בפני הנאשם ובא כוחו - אין פוטנציאל ראייתי להגנת המבקש ולא יגרם למבקש עיוות דין, ואף אין חשש כי קו הגנתו האפשרי - יפגע.

לעומת זאת, חשיפת החומר החסוי עלולה לפגוע בביטחונם האישי של מוסרי מידע למשטרה, וכן עלולה לפגוע בשיתוף פעולה עתידי של הציבור עם המשטרה.

משכך, בענינו, הצורך שלא לגלות את החומר בשל הפגיעה בענין הציבורי גובר על הצורך בגילוי לשם עשיית הצדק.

סיכום של דבר

העתירה לקבלת חומר חסוי - נדחית.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה והודעה היום ז' ניסן תשע"ד, 07/04/2014 במעמד הנוכחים.

יהודית אמסטרדם, שופטת